

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 25. vinotoka 1895.

List 43.

Letno poročilo ljubljanske bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnj. Telesa in za opravo ubožnih cerkev.

Kjer živi v srcih terdna vera v resnično pričujočnost Jezusa Kristusa v Zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, tam se sama po sebi vname blaga gorečnost, Gospoda in Zveličarja spodobno častiti in moliti v tem najlepšem spominu njegove neskončne ljubezni: tam se budi tudi preserčno hrepenenje, po zmožnosti pripomagati, da se z vredno opravo oskerbljujejo in ozaljšajo cerkve, kjer se na oltarju hranuje ta božja skrivnost.

Od tod izvira, da se od dne do dne množi število blagih duš, ki s pristopom v našo bratovščino zadovoljno prevzemajo dolžnost, vsaki mesec opravljati molitveno uro na čast presv. Rešnj. Telesa, in vsako leto darovati malo miloščinjo za opravo ubožnih cerkev.

Z veseljem poročamo, da je od lanskega leta zopet 2437 novih udov pridružilo se naši bratovščini, v katero je že zapisanih 60723 pobožnih molivcev.

Lep dokaz gorečnosti bratovskih udov je, da so njih mili darovi za opravo ubožnih cerkev v tem letu vkljub bridkim časom znesli 7111 gld. in 19 1/2 solda. V očeh Gospodovih je ta miloščina tem več vredna, ker se je večinoma stekla iz soldov revščine. Vendar je v imenovano svoto všteto darilo 15 gld. r. gosp. Helene Toman in volilo 270 gld. od blagega gospoda Valentina Pessiak-a, katerega se s posebno hvaležnostjo spominjamo, ker je tudi neutrudljivo podpiral bratovščino veliko lét z izdelovanjem umetnih vezil. —

Dasiravno je bila bratovščina vsled potresa ker so zasebna stanovanja njenih ljubljanskih udov več ali manj poškodovana in razdjana, zelo ovirana v izdelovanju cerkvenih paramentov, se je vendar vodstvu po velikem naporu posrečilo, svoji nalogi oskerbovanja ubožnih cerkev z dobrim vspehom zadostiti. Napravilo se je namreč iz nabrane miloščine 69 mašnih plaščev, 8 pluvijalov, 11 velumov za blagoslov z Najsvetejšim, 4 plaščeke za ciborij, 2 antipendija, 20 obhajilnih burz, 37 raznih štol, 8 blazinic za mašne bukve, 6 oltarnih pertov, 50 alb, 100 humeralov, 50 cingulov, 50 koretljev, 100 korporalov, 100 pal, 160 rutic za lavabo, 200 purifikatorjev, 2 obleki za ministrante. Omislil se je z ozirom na posebne okoliščine tudi 1 mašni kelih in 1 ciborij, dasiravno te reči ne spadajo v delokrog bratovščine, ker po svojih pravilih oskerbljuje ubožne cerkve samo s paramenti, katere ima po svojih udih izdelovati, ne pa kupovati.

Vsem blagim udom in dobrotnikom bratovščine, s katerih pomočjo je zamogla v nevgodnih okoliščinah tega leta zopet toliko storiti v prid ubožnim cerkvam, izrekamo priserčno zahvalo. Gospod pa, kateri najmanjšega dobrega dela ne prezira, jim bode s časnim in večnim blagoslovom povernil, kar so iz ljubezni do njega storili, da bi njegovo hišo, kjer v skrivnosti presv. Rešnj. Telesa milostljivo med nami prebiva, z dostojno opravo ozaljševali.

Hvaležnega serca moramo tudi v svojem poročilu častni spominek postaviti mnogozalužni družabnici gospodičini Viktoriji Melcer-jevi, katero je Gospod ravno te dni poklical iz tega trudapolnega življenja, da se po besedah sv. pisma spočije od svojih dobrih del. Težko jo bomo

pogrešali, ker od začetka bratovščine sèm prav do zadnjega se je z neumorno pridnostjo vdeleževala bratovskega delovanja za opravo ubožnih cerkev. Naj bode vsem častitim udom bratovščine priporočena v pobožni spomin.

Očitna razstava izdelanih paramentov se je letos morala opustiti, ker so sobane uršulinskega samostana, v katerih je bratovščina po blagovoljnosti čč. gg. uršularic vsako leto imela svojo razstavo, bile zelo poškodovane vsled potresa, in se niso v mestu dobili drugi za to pripravní prostori.

(Dalje nasl.)

Okrožnica

Nj. Svetosti Leona XIII.

o rožnem vencu.

(Konec.)

V Mariji nam je od Boga dana prav velika bramba za kerščansko edinost. Čeprav se zedinjenje ne bode doseglo samo z jednim načinom molitve; vendar se bode storilo po Naših mislih najbolje in obilniše z rožnim vencem. Že prej smo opozorili, da to ni zadnji pripomoček, in da ima kristjan v njem lahko sredstvo, da si vero poživlja in se varuje nevednosti in nevarnosti krive vere, kar pojasnuje že začetek rož. venca. Če se torej v veri vadimo kakor z ustmenim ponavljanjem molitev, tako tudi posebno s premišljevanjem skrivnostij: tedaj je jasno, v kako resnični zvezi je ta molitev z Marijo. Kajti, kolikorkrat pred njo navadno molimo sv. rožni venec, prehodimo na ta način v duhu čudovito delo našega odrešenja, da vse ono takorekoč z očmi vidimo, s čemur je ona postala Mati Božja in ob enem naša mati. Velikost, podvojena čast, sad dvojne službe se nam prikaže v bliščeči luči, če opazujemo priserčno zvezo Marije z njenim Sinom v veselih, žalostnih in častitljivih skrivnostih. S tem zažari duša v hvaležni ljubezni do nje in skuša s trdnim sklepom vse minljivo prezirajoča, vredno se skazati take matere in njenih dobrot. Ker pa to pogostno in zvesto premišljevanje skrivnostij njo, kot najboljšo mater, razveseljuje in ginja k usmiljenju do ljudij, zato smo rekli, da bode rožni venec najbolj času primerna molitev, ki bode zastopala pri nji zadevo ločenih bratov; ker to se šteje prav posebno k službi njenega duhovnega materinstva. Kajti samo tiste, ki so Kristusovi, je (duhovno) rodila Marija in jih je mogla roditi samo v eni veri in eni ljubezni: „je li mar razdeljen Kristus?“ (I, Cor. 1, 13). Vsi skupaj moramo živeti življenje Kristusovo, da vsi v enem in istem telesu „Bogu obrodimo

sad“ (Rim. 7, 4). Zato mora vse tiste, ktere so nesrečni dogodki ločili od te edinosti, tako rekoč zopet roditi za Kristusa ravno tista Mati, ktera je obdarovana od Boga s stanovitno rodovitnostjo svetega detinstva. Da se pa to zgodi, je tudi njena goreča želja, in ona, obdarovana od nas z nji tako prijetnim molitvenim vencem, bode dosegla bogato pomoč „življenje podeljujočega duhá.“

Naj bi vendar ne nehali dobro misleči slediti voljo usmiljene Matere, in pomneči svoje lastno zveličanje naj bi slušali njeno prijazno vabilo: „O moji otročiči, ktere spet rodim, dokler ni Kristus v vas vpodobljen.“ (Gal. 4, 19). — Z ozirom na to moč marijanskega rožnega venca so porabili nekteri Naši predniki posebno skerb za njegovo razširjanje med jutrovske narodi, zlasti Evgenij IV, v konstituciji „Advesperascente“, leta 1439, potem Inocencij XVI in Klemen XI, po kterih oblasti so bili ravno iz tega vzroka pridigarskemu redu podeljene obširne predpravice. Vsled prizadevanja redovnih udov tudi vspeh, in sicer premnogi in zgodovinsko dokazani vspeh ni izostal, če tudi so poznejši slabi časi močno ovirali napredek te zadeve. Obudila pa se je v naših časih pohvalna gorečnost za rožni venec pri mnogih tudi v onih krajih. To se ravno tako vjema z Našim podjetjem, kakor bode zelo koristno, da se spolnijo Naše želje.

K temu upanju pristopi še druga vesela reč, ki ravno tako tiče Jutro, kakor Večér, in se čisto vjema z Našimi željami. Mislimo namreč, čast. Bratje, na sklep evharističnega kongresa v Jeruzalemu, da hočejo namreč na čast Kraljici presv. rožnega venca zidati v Patras-u na Ahajskem, ne daleč od mesta, kjer je bilo nekđaj kerščansko ime pod Marijinim varstvom zasvetilo. Kakor smo s Svojim priznanjem zvedeli od odbora, ki je sestavljen v ta namen, so mnogi izmed Vas z velikim zanimanjem v ta namen prinašali pomočkov in obljubili podpirati doveršenje tega dela tudi v prihodnje. Tako je tedaj poskerbljeno, da se prične zidanje dela, ktero je primerno svojemu velikemu namenu. Hiša Božja bode se povzdigovala v imenu kerščanskega ljudstva kot večer spominek hvaležnosti do Pomočnice in Matere, ki se bode ondi v latinskem in gerškem obredu vedno klicala na pomoč, da naj bi k prejšnjim dobrotam pridevala še novih v veliki množini.

Vernemo se pa, častiti Bratje nazaj k opominu, s katerim smo pričeli. Naj bi torej vsi pastirji in čede z največjim zaupanjem pribežavali zlasti v prihodnjem oktobru pod varstvo velike

Device in ne jenjali je očitno in zasebno s slavo-spevi, molitvami in prošnjami v edinosti klicati na pomoč in ponižno prositi Mater Božjo in svojo Mater: Monstra te esse Matrem! (Skaži se nam mater!) Bodi torej stvar njene materinske dobrote, da obvaruje vesoljno svojo družino vsake nevarnosti, da jo pripelje do prave sreče, zlasti, da jo ohrani v sveti edinosti. Naj gleda milostljivo na katoličane vsacega naroda in v ljubezni med seboj sklenjene naj jih stori voljnejše in stanovitejše za ohranitev sv. vere, v kateri so obsedeni za državo naj večji blagodari. Gleda naj tudi milostno na ločence, te velike in slavne narode, te plemenite in kerščanske dolžnosti pomneče duše; naj jim zveličavno hrepenenje zbudi, vterdi in dopolni. Pri jutrovih ločencih naj se ozira naj njih priserčno pobožnost do nje in na stavo in častitljiva dela njih prednikov. Jutrovskim ločencem naj bi dobro došel spomin na brambo, s katero je stoletja dolgo poplačevala češčenje vseh stanov do Nje. Njim vsim in drugim, bodi si kjerkoli, naj bi dobrodošla soglasna prošnja katoliških narodov, dobrodošel naj bi jim Naš glas, s katerim bomo klicali do zadnjega dihleja: „Monstra te esse Matrem! — Skaži se nam Mater!“

Zdaj pa kot zastavo božjih darov in v znamenje Naše blage volje Vam vsim, Vaši duhovščini in ljudstvu, v ljubezni podelimo apostolski blagoslov.

Dano v Rimu pri S. Petru, 5. septembra 1895, v 18. letu Našega pontifikata.

Leon XIII, papež.

Rožni venec — čemu je še dober.

(M. Psalter 1893. 62).

V starem slovečem samostanu Otobajren je živel živahni in dobroserčni P. Marg, ki je imel za vsakega prijazno besedo. Nekoč gre obiskat in tolaži dve uri daleč bolnega župnika. Ko se vrača Marg domov, pridruži se mu priletna ali zgovorna ženica meščanka. — „Kaj ne, gospod pater, da dovolite, da Vas spremljem?“ „O le, mati, dosti je pota.“ „Molčé prideta na polje. Tu si dá stara meščanka odduška, rekoč: „Oh, g. pater, ne veste, kakošna ženska je moja sosedka . . . pa saj jo poznate . . . oh, kako je huda . . . in hudobna.“ „Tako?“ odverne P. Marg čudeč se; „ako je tako, potlej pa kar berž moliva en krepak rožni venec, da se bo žena spreobrnila. V imenu Boga . . .“ „Hodé sta opravila vse tri dele, ter prehodila $\frac{1}{3}$ pota.

Marijanica, stara meščanka, čuti spet potrebo, da bi kaj povedala in kaj potožila, pa reče: „Oh, g. pater, noben človek ne vé, kaj imam terpeti od te strupene sosede.“ „Res?“ odgovarja vprašaje P. Marg; „to pa hitro začniva en rožni venec za vas, da bote mogli strupenko ložej prenašati. V imenu . . .“ „Hoté ali nehoté, stara Marijanca je morala odgovarjati. Tako imata za seboj $\frac{2}{3}$ pota. Marijanica misli, zdaj je pa že čas, da povem to svoje, pa jame: „To je grozno, g. pater, kakošen pekel ima naš sosed s svojo ženo, . . .“ „Taisto; pa še zanj porečeva en prav čversti rožni venec: to bode največ pomagalo; toraj: V imenu . . .“ Ženica odgovarja, pa nič kaj radovoljna: vidi se ji na besedi in hoji, da hodi in govori po sili. Večkrat pogleda v stran, ko bi bila kje postranska pot ali bližnjica, toda g. pater jo maha vedno naprej, kakor bi bila tista pot edina na svetu. V tem prispeta do Marijaninega domovanja, izmolvivši zopet vse 3 dele in prehodivši zadnjo tretjino. P. Marg ji dene prijazno: „Tako, mati, hvala za spremljevanje. Pa tudi pohvaliti moram vas, da ste danes prav pridno molili.“ Marijana pa odverne: „Preveč je bilo dobrega, ali z Vami ne pojdem nikoli več. Z Bogom, g. pater!“

Tega sklepa se je meščanka res držala. Za besedično žensko je tako opravilo hudo zatajevanje. Duhovnik je poznal dobre te ženice slabo navado. Ko bi ji bil pustil govoriti, koliko napačnega bi bila iznesla zoper svojega bližnjega; tako pa ni mogla prekarjati svojih sosedov, ker je morala z redovnikom moliti.

O koliko je še takih priložnosti, v katerih se bližnjega telesne napake in slabosti brez potrebe iz same lahkomišljenosti, iz neke duhovne prevzetnosti, na dan spravljajo, in pa drugim, ki jim nič mari ni, na znanje dajo! Misliš li, če svojega bližnjega ozloglasiš in pomažeš, in pogerdiš, da si ti zato lepši in boljši? Če tako delaš, dokazuješ pri sebi pomankanje kerščanskega duha, pomanjkanje Kristusovega miru, ki se sčasoma izpreverže v prepir in sovraštvo. Zakaj? Tvoje besede so iz začetka sicer samo iskre, ali iskre božje in bližnjega neljubezni: te iskre se vsaki dan množé, in nazadnje pokažeš svoje hudobno serce. Kristjan, v kterege duši prebiva Gospodova in milost svetega Duha, besed zoper bližnjega ne poslušaj, ter ga še izgovarjaj.

P. H. M.

Čudodelna svetinja.

(Iz francoskega.)

(Dalje.)

Razvoj pobožnosti do brezmadežnega Spočetja.

Ko se je preblažena Devica prikazala Katarini Labouré, je bil pri tem njen glavni namen, da bi se brezmadežno Spočetje vedno bolj razvijalo in širilo med verniki; in v ta namen naj bi služila čudodelna svetinja kot sredstvo. Vpliv te svetinje je kazal tako nagel in očividni vspeh, da je promotor, katerega je monsr. de Quélen izvolil za cerkveno preiskavo svetinje, tej pripisoval živahno vspodbudo, da so se serca nagibala k češčenju brezmadežne Device. In ta razcvet je vedno bolj naraščal in se širil čez vse dele sveta.

Proti koncu leta 1836 je ustanovil prečastiti gospod Dufrique-Desgenettes (izgov. Dūfrīš-Dežnét), župnik pri cerkvi Naše ljube Gospé od zmage, v Parizu v svoji župniji slavno nadbratovščino najsvetejšega in brezmadežnega Serca Marijiniga. Za časa prikazovanj preblažene Device mu je bila naložena skerb za cerkev sv. Frančiška Ksaverija. K duhovnim naselbinam njegove župnije je spadala tudi materska hiša usmiljenih sester. On je bil izmed najgorečnejših razširjevalcev čudodelne svetinje. Da, bil bi celo želel, da bi toliko odlikovana kapela postala javna božja pot. Ker se mu pa to ni posrečilo, ga je izvolila previdnost Božja za sredstvo, da je to nadomestil na drugačen način. In če je potem našel usmiljene sestre v cerkvi Naše ljube Gospé od zmage, klečeče pred oltarjem presvetega Serca Marijiniga, jim je rekel včasih: „Moje častite sestre, vidim vas prav rad v svoji dragi mi cerkvi. Ali vedeti morate, da je vaša kapela pravi kraj milosti. Vas je obiskala preblažena Devica, pri vas se je razodela.“

Ko se je bila brezmadežna Devica pervikrat prikazala sestri Labouré 19. mal. serpana 1830, je napovedala bridkosti, ki preté Francoski. In šestnajst let pozneje se je prikazala ta Mati usmiljenja dvema pastirčkoma na gori pri La Salette in je še krepkejšo ponovila iste opomine, ki jih je že dala ponižni usmiljeni sestri. Ta dogodek je bil povod k še večjemu razširjenju pobožnosti do Marije in je dal kristijanom še boljše spoznati resno dolžnost molitve in pokore.

Leta 1830 je sestra Labouré neki dan sporočila svojemu spovedniku to-le: „Preblažena Devica hoče, da ustanovite društvo, kateremu bodete predstojnik; društvo otrok namreč. In preblažena Devica bo njim, kakor tudi vam podelila mnogo milostij. Podeljeni bodo odpustki in majnikova pobožnost z veliko svečanostjo. Marija ima dopadajenje nad temi slovesnostmi in bo delila v obilni meri svoje milosti.“ — To prerokovanje se je spolnilo leta 1847. Ko je bil prečastiti gospod Etienne, generalni superior misijonarjev in usmiljenih sester, potoval v Rim, je do segel od sv. Očeta papeža za sebe in svoje naslednike pooblastilo, da ustanovi v zavodih usmiljenih sester pobožno društvo. To naj bi bilo pod varstvom brezmadežne Device Marije in naj bi se obdarilo z istimi odpustki, ki so podeljeni gojencem jezuvitov Marijine kongregacije, ustanovljene v Rimu. Blagoslovil je to društvo papež Pij IX, in razširjalo se je čudovito hitro po vseh krajih sveta.

Potem se je še razglasila verska resnica o brezmadežnem Spočetju; v to sverbo je že služila čudodelna svetinja kot priprava. Istotako je pozneje to poterdila prikazen brezmadežna Devica v Lurški jami.

Ali ko se je čudodelna svetinja razširjevala po celem svetu in delala povsod čudeže, ko se je češčenje Device razcvitalo v nenavadni meri, je živela sestra Labouré čisto skrita v hiši zavoda svojega, in vsled čudežne njene ponižnosti ni do njene smerti nobena njenih sester zvedela skrivnosti, katero je čuvala tako skerbno. (Dalje nasl.)

Novomašnikoma v St. Vidu in v Ribnici.

Pozdravljena nam novomašnika bodita,
Ki Bog, Gospod mogočni, Vaju je izbral.
In Vama je prečastno službo v roke dal,
Da Njemu bodeta služabnika čestita,
Izbrana, da skrivnosti večnega Boga
Opravljata dan slednji čistega serca.

Velika čast je, katero danes sta sprejela,
Pa mnogo večja in svetejša je dolžnost,
Ki sta na rame vzela jo, pa če krotkost
Vodila Vaju bo, če bodeta živela
Po nji, življenja Vama bode srečen tek,
In srečno doveršila bodeta svoj vek.

Sta za bojnika svete Cerkve zdaj izbrana,
Da verskemu sovragu stopita na pot,
In narod naš varujeta pogubnih zmot.
Ne bojta se, saj Vama bo od zgoraj dana
Pomoč, ne bojta se nikdar brezverskih trum;
Nezmožne so, njih moč je le njih krič in hrum.

Ko pred oltar Gospodov bodeta stopila,
Se spomnita še tudi na slovanski rod —
Saj čul bo prošnje večni Vajine Gospod —
Prosita, da propadla bi brezverna sila,
Da zgine bratom v veri vsak razkol in gnjev,
Ter bode skorej en Pastir, le jeden hlev!

V molitvi tudi bratov nas ne pozabita,
Da, ko osodni zadnji boj končal se bo
Življenja, srečno v večno pridemo nebo.
Le to Marijo in Boga za nas prosita!
In zdaj pa Vaji prav serčno pozdravljamo,
Ves blagoslov Gospodov Vama voščimo!

Fr. B.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Osilnica. (Slavno županovanje.) Gosp. Jožef Ožura, posestnik, tergovec in gostilničar v Osilnici, bivši že 25 let župan, bil je zopet enoglasno izvoljen za župana; zasluži pa tudi res to zaupanje svojih občanov, kajti veliko je storil, da se je zidala nova farna cerkev v Osilnici, da so se napravili zvonovi in napravila krasna notranja cerkvena oprava; po njegovem trudu se je prenovilo župnišče in kaplanija, da se je šolsko poslopje preuredilo, cesta razširila in v izgledno dobro stanje spravila itd. Ta župan je tudi predsednik krajnega šolskega sveta, prijatelj je častiti duhovščini, tudi ne pozabi na dijaško mizo.

Te podatke, ki so nam bili že tako precej znani, imamo od prijatelja, ki že od davno pozná verlega g. župana osilniškega, kateri je v resnici najlepši zgled vsem županom. Bog ga ohrani še mnogo lét in daj mu doživeti še zlato leto te častne službe, ter 50letnico blazega županovanja!

Od gorenjske strani. (Blagoslovljen je novo-prezidane mestne deške ljudske šole v Škofji Loki.) Ta slavnost se je veršila v četrtek, 10. dan t. m. zjutraj tako slovesno in ginljivo, da bo „Danica“ gotovo prav rada sprejela kratek popis o tem v svoje zgodovinske listine. Ako se ozremo v dogodivšine te, — z vso pravico smemo reči — že od nekdanj sloveče učne naprave, vidimo, da je ena izmed najstarejših naše dežele. V letnem poročilu Škofjeloške šole za l. 1890/91. se nahaja na čelu pod naslovom: „Nekoliko črtic iz zgodovine Škofjeloške deške šole“ iz peresa g. Friderika Kramer-ja, (menda sina še zdaj v dobrem spominu ohranjenega † nadučitelja Jož. Kramer-ja) precej obširen spis, ki nanznanjuje vse glavne posebnosti glede vstanovitvenja, razvitja in učnega osebja te šole. Kaj malega naj smem tu posneti. Tako n. pr. beremo v omenjenem spisu, da se v listinah križarskega reda v Ljubljani na dveh mestih med pričami nahajata tudi dva učitelja, in sicer l. 1291 Jakob, šolnik (scholasticus) v Ljubljani, in še poprej, l. 1271 Volfin, šolnik (scholasticus) v Loki. Ta Volfin je bil redovnik, in je prišel berž ko ne na povelje tedanjega briženskega škofa, ki je bil lastnik Loške grajščine, podučevat tukajšno mladino. —

Več ko tri sto let potem ni nobenega poročila o kaki šoli v Loki. — L. 1627 pa je bila vstanovljena tako zvana trivijalna šola v Loki. To spričuje napis, vzidan v poprejšnjem šol. poslopiju in se glasi po tedajni nemščini:

„Demut bringt Ehr!“

Gott zu Ehren diesen Vaterlant und dessen Jugent zur Wohlfahrt hat diese Schule gefundirt der Edel u. Bestherr Michael Papler zum Altenlagr im Jahre 1627.“

(kar bi se po naše n. pr. reklo:

Ponižnost donaša čast!

Bogu na slavo, domovini in njeni mladini v blagostan je to šolo vstanovil plemeniti in blagi gospod Mihael Papler [morebit starološki] l. 1627).

Skoz celih dve sto let je uživala Loka dobroto svoje šole, ker g. Kramer piše doslovno: „Škofjeloška šola je blagi namen svojega dobrotnega ustanovitelja gotovo lepo izverševala, ker je dobivalo hvalevredno prizadevanje briženskih škofov in njih duhovščine za blagor tukajšnjih prebivalcev v novi, skoraj gotovo po njih zaslugah vstanovljeni šoli pripraven pripomoček, mladino in po nadepolni mladini tudi tukajšne prebivalce s pravo oliko v kerščanskem duhu blažiti in osrečevati.“

Ker se je pa potreba razširjenja šole vedno bolj kazala, je l. 1816 vložil mestni zbor prošnjo do deželne gosposke, naj bi se začetna šola spremenila v glavno. A lahko je umevno, da stvar ni tekla tako gladko, kakor bi bilo želeti; kajti dolgoletne nesrečne vojske s Francozi izpraznile so bile vse blagajnice.

L. 1822. je mesto zopet ponovilo svojo prošnjo, in l. 1823. je bila začasna glavna šola vstanovljena; toda vzdrževati jo je morala mestna občina sama, kar si je pridobila s tem, da je določila za to vžitinski naklad. L. 1825. je postala glavna šola Škofjeloška stalna. Ker je pa v stari trivijalni šoli manjkalo prostora za novo, glavno, je dobrotnica vdova Marija Spök l. 1826. svojo hišo podarila v šolske namene. (To leto, 16. febr. je dobila šola tudi vsled cesarskega patenta dovoljenje, da se je smela imenovati „cesarsko kraljeva glavna šola,“ a drugač je veljala le kot navadna glavna šola.) Le to je bilo nekako nepripravno, da je bila šola s tem nekako razdeljena, ker sta bila dva razreda v prvotnem šol. poslopiju, dva pa prav blizu farne cerkve. Še le l. 1855. se je sezidalo novo šolsko poslopije skupaj za vse štiri razrede na mestu, kjer stoji zdaj. Stopim naj pa vendar pri sestavi teh zgodovinskih črtic za trenutek na l. 1848. nazaj. Vse je hrepenelo takrat naprej in kvišku, a Škofjeloški šoli se je pretilo: „Proč z njo!“ Teža zadržavanja je bila namreč vedno večja, denarne moči pa vedno bolj šibke. Prišlo je bilo celo tako daleč, da se je l. 1849. samo visoko ministerstvo za uk izreklo za to, da naj se odpravi glavna šola Škofjeloška. Toda slavno knezoškofijstvo Ljubljansko je previdno posvarilo nasprotnike glavne šole, in ostala je mestu na čast, pa tudi na korist ne le njemu, ampak vsej okolici, ter obširnima dolinama Selški in Poljanski. Da je pa slavno knezoškofijstvo Ljubljansko imelo, nekako posebno skerb za dobre vspehe Škofjeloške šole, dokazuje nam zlasti to, da jej je imenovalo in pošiljalo za voditelje in katehete skoz ves čas njenega obstanka od l. 1821 naprej noter do naših dni izgledne čč. gg. duhovne. Med njimi leskečejo se imena: v. č. g. † Urevec Janez, (poznej skoz dolga leta nunski gosp. oče v Škof. Loki); preč. g. † Volc Juri, (poznej kanonik in stol. dekan v Ljubljani); preč. gosp. † Zavašnik Juri, (poznej kanonik in knezoškof. šol. nadzornik v Ljubljani); preč. gosp. † Legat Karol, (poznej kanonik in c. kr. okr. šol. nadzornik v Novem Mestu); v. č. g. † Majer Vincenc, poznejši župnik in duh. svet. v Selcih); preč. gosp. Oblak Janez, sedaj častni kanonik in dekan v Kamniku itd. — (Konec sledi.)

Božja pot na Brezjah. Z rožnovensko nedeljo prenehala je na Brezjah nedeljska božja služba, kakor tudi vsakdanja maša ob 1^h10. — Letošnjo romarsko dobo smemo šteti med najživahnejše. Obiskovalcev bilo je gotovo čez 70.000, svete zakramente jih je prejelo 25.000, svetih maš je bilo darovanih 1030. Jasen dokaz, kako se je z novo cerkvijo povzdignila božja pot! Več društev je skupno obiskalo milosti polni kraj, tako: pevsko društvo „Ljubljana“, slov. kat. delavsko društvo, rokodelsko društvo iz Loke, jeseniški tovarniški delavci in požarna bramba, delavci iz Medvod itd.

Brezje so pač v pravem pomenu besede slovenska božja pot. Nemca in Italijana tukaj ne zagledaš z lepa, a Slovenci prihajajo v ogromnem številu iz vseh krajev, kjer prebivajo. Med posamezniki je zlasti omeniti „Amerikance“, ki pridejo k Materi Božji prosit si srečno pot v daljno tujino ali pa zahvaljevat se za srečno vernitev; v jesenskih mescih je stalni tipirt „rekrut“, ki se pride priporočat Mariji, predno stopi v vojaški stan. Tudi ginljivih prizorov je videti dovolj: hromega moža, kte-

rega je orjaški hribovec prinesel na ramah, bolnico, ki jo obhajajo na ležišču itd. — Votivne podobe, ktere prinašajo dan za dnem, spričujejo, da ni še vsahnil na tem kraju vir milosti in pomoči.

Čim večje je število romarjev, tem občutljivejše je pomanjkanje spovednikov. Skozi celo leto bili so le 3—4 gospodje, ki so redno spovedovali. Poleg domačih farnih duhovnov pomagal je tudi eden pater frančiškan, spomladi in o počitnicah pa zlasti alojzijeviski g. spirituval Janez Renier. Marija naj plača vsem, ki so delali za njeno čast!

Nova cerkev se s pomočjo prostovoljnih darov spopolnuje. Letošnje leto je bil postavljen krasen portal, delo g. Vurnika iz Radoljice. Spomladi se prične graditi kupola nad Marijino kapelo, za njo pride na versto tlak in glavni oltar. Lepa pr. ka, da skažejo svojo hvaležnost, ponuja se sedaj re-možnejšim častilcem Marijinim in društvom pr. a-pravi barvanih oken. Ako bi kedo hotel darovati svoto za eno okno, pripravljeno je cerkveno pred-stojništvo na steklo naslikati dati podobo svetnika ali svetnice, ktero si izbere tudi podpisani darovalec. Akoravno zidanje cerkve vsled pomanjkanja denarnih pripomočkov počasi napreduje, vendar obeta biti kmalu krasen spomenik slovenskega zaupanja in ljubezni do Marije.

Tomaj. 18. okt. 1895. (Marsikaj.) Včeraj se je vreme hudo „obgrenilo“, in stemnilo se je nebo, parkrat zabliskalo, gromelo, vihar je pihal, škrofec, sodrin, pšeno, in po gorah se blišči belkini snežek. Ni čuda, ker stara prislovica kaže: „Kadar prejde bendima (tergatev), pa se bliža zima.“ Pri nas je bila srednje dobra letina, pa že zdaj ob novini so neki prodali bolji teran od 25 do 30 gld. hektoliter. Ubožniši so že grozdje prodajali po 16 do 10 kr. kilo, „černino“ in gnjet po 8 do 10 kr. Dobro pa je, ker je bila septembra meseca nenavadna vročina.

Oh, da bi si mogel kaj ugodnega časa pritergati in kak članek za ljubo „Danico“ Vam poslati, pa ne morem in ne morem. (Pa morebiti vendar le? „Fortes fortuna juvat“ Vr.)

Leto 1896 se bode začelo v sredo, in vsaka sreda je posebno sv. Jožefu posvečena; torej prihodnje celo leto, ako nam ga Bog dá doživeti. Te dni sem iz Tersta dobil drobno knjižico: „Orfanotrofio S. Giuseppe in Trieste“ (pisal mlad duhovnik Alojz Luxich (Lukšič). Do novega leta bom vsekakor kaj posnel iz te mične knjižice, v kateri se berejo čudovite stvari o ljubeznjivi skerbi sv. Jožefa za uboge deklice sirote. —

Iz Kanala 17. okt. 1895. (Toča.) Dávi — ravno med molitvijo sv. rožnega venca — nas je obiskala huda toča; kar sem tukaj ni bilo take in ni tako hudo bila, kakor danes. Hvala Bogu, da smo spravili vino v klet; ajde ne bo nič, in kar mi je še prav hudo žal, vse cvetlice, ki so namenjene na altarje, in smo jih ravno presadili, mi je razbila. Danes smo ostanke pobirali in spravljali v cvetličnjak. Pa v prvem pogledu se hujše vidi, kakor je v resnici.

Iz Virburga, 19. okt. 1895. piše častni Br. Stanislav Haselbacher: Vsa sreča in blagor za čas in za večnost! Naznanjam tudi, da sem bil nad 8 dni močno bolehen na Bavarskem; pa Bog bodi hvaljen, zgaj sem se zopet toliko opomogel, da sem kos svojim opravilom.

Šestnajstega t. m. je zopet 54 oseb odjadralo

v Marianhill (Afrika) v misijon. med temi 21 sester iz reda sv. Dominika in 16 gospodov. Ginljivo je bilo, s koliko serčnostjo so odrinili na popotvanje. Močno ginljivo, pa tudi veselo je, ko se sinovi in hčere poslavljajo od svojih ljubljenih starišev in znancev, od svojih navadnih opravil iz ljubezni do daljnih divjih narodov, kterim hočejo k zveličanju pomagati. Pač nobeno oko ne ostane suho. Zaupljivo do srede novembra dospé do vincgrada, ki ga imajo obdelovati. Ljubi Bog naj kljub pogostim morskim nevihtam srečno pripelje do njih cilja. Dozdaj so popotniki za Marianhill imeli vselej srečno vožnjo po morju. Ljubi Bog varuje delavce za svoj vinograd v Afriki.

(Valestanak)

Salezijanski sotrudniki.

Perva slovenska knjižica iz salezijanske ali Boskove tiskarne v daljnem Turinu na Laškem je te dni jaderno priveslala v našo belo Ljubljano. Zove se: „Sotrudniki salezijanski ali iskušeno sredstvo družbi človeški koristiti s pospeševanjem nra-vnosti.“ Turin, salezijanska tiskarna, 1895. Pretolmačil jo je iz nemščine v mično ter ljubo našo slovenščino znani nam dobri tovariš pred. gosp. Anton Eremit Lučinski, za kar mu bodi tu naznanjena javna zahvala, Bog plati! Glavno vodstvo salezijansko v Turinu jo je ravnokar odpravilo v Ljubljano, da jo tu po svojem sotrudniku razpošlje na dotične adresovane p. n. gospode. Te knjižice pa vodstvo ne razpošilja le samo svojim dosedanjim sotrudnikom po Kranjskem, ampak tudi drugim, v veseli nadi, da utegne pričujoča sprejemnica marsikomu v nekoliko razjasniti, kako imeniten je namen ter poklic salezijanske Boskove družbe, posebej pa, kaj so salezijanski sodružniki, kaj njih namen, kakošne njihove duhovne koristi ter tako pripraviti mu pot, da pristopi k salezijanskim sotrudnikom. Kdor bi želel biti ud slalezijanskih sotrudnikov ter ima pričujočo sprejemnico že v roki, zadostuje, da došlo sprejemnico blagovoljno obderži; ako pa bi se kateremu ne zdelo primerno pristopiti k Don Boskovim duhovnim sodelavcem, naj blage volje oprostí, da se mu je sprejemnica poslala na ogled, ter naj jo spoštljivo podpisane-mu blagovoli nazaj poslati. Enako naj se v novo pristopivši sotrudniki podpisane-mu pismeno naznani-jo, ker je po mnjenji glavnega vodstva tako najkrajša pot, da se jim preskerbijo sprejemnice. (Prosim tudi, prizanesite, ako naslovi niso povsod pravilno zapisani.)

Ako pomislimo, kako sveti Oče Leon XIII družbo salezijansko in njenih sotrudnikov priporočajo, koliko ta družba stori za versko probujenje ter za srečno rešitev socialnih vprašanj, o čemur nam Laška dobro spričuje, in koliko duhovnih dobrot ter od-pustkov njeni udje pri vsih malih dolžnostih, kakoršne imajo sotrudniki, vživajo, pa ne bo nikomur žal, ako pristopi sam ali pa še celo na to deluje, da tudi drugi pristopijo salezijanskim sodelavcem.

In kadar bo zadostno število sotrudnikov med nami, dobivali bomo tudi mi v slovenščini pisana „poročila salezijanska“ brezplačno. — Živi Don Bosko in njegova dela v večo čast Božjo in slavo Marijino tudi v naši mili domovini! —

Jan. Smrekar, katehet.

Razgled po svetu.

V Patasu na Gerškem zidajo cerkev rožnivenški Materi Božji na čast, kar so sv. Oče Leon XIII v svoji okrožnici o rožnem vencu pohvalno omenili. V Rimu je v ta namen sestavljen odbor, kateremu je na čelu kardinal Lucid M. Parohi, papežev generalvikar. Le-ta je to zadevo priporočil škofom, naj bi se v oktobru v ta namen zbirali darovi po vsih cerkvah. Do 12. septembra se je nabralo po raznih deželah 78.000 ital. lir iz Evrope.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vinotok (oktober) 1895.

a) Glavni namen:

Katoliška Cerkev v Švici.

b) Posebni nameni:

26. **Praznik ss. ostankov (košilo).** Češčenje svetnikov, kot naših predpodob in soboriteljev. Semenišča. Revne vdove in sirote.

27. **S. Frumencij.** Zapuščene revne duše. Dobro zavetišče za stare in slabotne posle. Odprava hudih dvomov.

28. **Ss. Šimen in Juda.** Zboljšanje obžalovanja vrednih razmer v vedno manj in manj kerščanski družbi. Resno bojevanje zoper prostozidarsko brezbožnost.

29. **S. Evzeblja.** Odprava sovraštva. Srečna smertna ura za mnogo bolnih duhovnov. Spravno obhajilo.

30. **S. Alfons Rodrigvec.** Bratje-lajiki Jezusove družbe. Duh kerščanske zadovoljnosti in premaganja samega sebe. Bojevanje zoper socialno demokracijo.

31. **S. Wolfgang.** Bavarsko in hiša Wittelsbach. Vse doposlane, pa ne še uslišane zadeve. Mesca vinotoka in prihodnjega listopada umerli udje molitvenega apostoljstva in Jezusovega Serca bratovščine.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolna za pomoč in zdravje. — Za srečno pospravljenje jesenskih pridelkov. — Neka slaboverska, po nekaj celo brezverska družina priporočena Naši ljubi Gospé presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za spreobrnjenje in tudi za časno pomoč; darovan je v ta namen 1 glđ. «za kruhe sv. Antona». Kdor za take moli, on pomaga rešiti njih duše. — Neka družina je priporočena v bratovsko molitev v dušnih in telesnih potrebah. —

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. (Duhovske spremembe.) Č. g. Mih. Klemenčič, kaplan v Černomlju, pride kot I kaplan v Semič, v Černomelj novomašnik č. g. Jurij Karlin;

č. g. Štefan Rihar z Verhnike v Kranj; č. g. Fr. Košir iz Smlednika na Verhniko in č. g. Jernej Bernard v Smlednik. — Prezentovana sta čč. gg.: Jož. Golmajer, župnik na Javorji, za župnijo Vače; Jož. Kos, župni upravitelj na Selih pri Šumbregu, za isto župnijo kanonično vmeščen. — Namesto obolelega č. g. Petra Skuhala je imenovan župni upravitelj nemškega viteškega reda v Černomlju č. g. Fr. Munda, dosedaj kapelan pri Sv. Nikolaju pri Ormožu. — Dalje sta premeščena čč. gg. kapelana: Alojzij Češarek iz Logatca za ekspozita na Suhorji, Fr. Juvan z Dol v Logatec. — Novomašnik č. g. V. Paulus gre za kapelana na Dole.

Ljubljana. V uršulinskem samostanu v Ljubljani ste bili zadnji čas dve prav lepi cerkveni slovesnosti. V četrtek dne 10. t. m. so naredile samostanske slovesne obljube čč. gg. uršulinke: S. Filomena Fabian iz Žužemberka, S. Viktorija Chromy iz Ljubljane, S. Brigita Oražem iz Gorice in S. Maksimilijana Kolenc iz Ljubljane. Slovesno preoblečeni ste bili pa isti dan gdčni: Ana Langer pl. Podgorska iz Novega mesta, ki je dobila samostansko ime S. Evangelista, in Marija Schlegel iz Ljubljane, ki je dobila samostansko ime S. Elekta. Ginljive obrede so izverševali prevzvišeni gospod knezoškof, ki so imeli tudi sv. mašo in mej obredi priserčen nagovor. — V ponedeljek, 21. t. m., na dan sv. Uršule ste pa naredile slovesne obljube čč. gg. uršulinki: S. Skolastika Kos iz Kranjske gore in lajika S. Marta Stolfa iz Komna na Goriškem. Redovno obleko je pa sprejela kot lajika gdč. Rozalija Keržišnik od Št. Lenarta pri Selcih, ki je dobila samostansko ime S. Aleksija. Pomenljive obrede je pooblaščen od prevzvišenega gospoda knezoškofa izverševal vč. gosp. Valentin Eržen, cerkveni vodja in spovednik pri Uršulinkah. Lepih slovesnostij se je obakrat vdeleževalo veliko pobožnih vernikov.

Bela Ljubljana in šušmarsko mazaštvo. Ker z laj časniki povsod pišejo, mora že tudi „Danica“ omeniti, kako je bilo pred nekterimi dnevi škofijsko poslopje v jutro najdeno s črnilom ogerjeno in z nesramnim napisom oskrunjeno. Roka, ki je to storila, je sama sebe najhuje umazala in naše mesto pred svetom osramotila; prevzvišeni gospod knez in škof so v vsakem oziru tako pravični in brez graje, od cele škofije tako spoštovani in ljubljani, da jih tolika krivična sovražljivost nič ne more osenčiti. Pošten gospod iz odličnega stanu z Dunaja nam piše: „Par dni je, kar sem bral v „Vaterlandu“, da je bila palača premilostnega škofa od prederzne roke z napisom oskrunjena. Da po pravici povem, jaz tega v prvem trenntku skorej nisem mogel verjeti; zdelo se mi je čisto nemogoče, da so tako hudobni, tako gerdi in zaničljivi ljudje na svetu! Toda danes sem bral vnovič, da se to poterjuje.“ Razodeva učeni gospod še nadalje svoje začudenje in nevoljo nad tem in pravi med drugim. „O kako daleč je že pripravil liberalizem! Sedaj dozoreva sad, ki ga trosijo že desetletja... Pa bode še huje.“ Temu podobno je rekel tudi že pobožni Pij IX: „Svet je v hudobijo pogreznjen, človeška roka ga ne more več oteti; roka Božja se mora razodeti.“*) Pač se roka Božja očitno razodeva: že marsikteri je bil zgodaj „mox“ strahovan v tem, v čemur je grešil. Ste li pozabili,

*) Ber: «Die grosse Neuigkeit» von Mons. gr. von Zola 1895.

kako so sami zgoodej okusili „Pereat“, kterege so klicali nad duhovstvo? ... Naj pač gledajo da se hitro iz jame izkopljejo, kateri so se tako globoko pogreznili! Naj ti le vošči kdo „lahko noč“, — ne bo ti „lahka“, dokler bodeš tako težek kamen imel na vesti!

Novo bolnišnico ljubljansko, velikansko poslopje, ki stane do 600.000 gld., so prevzvišeni gospod knez in škof pretekli teden, 16. t. m., slovesno blagoslovili v pričo deželnega predsednika barona Hein-a, deželnega glavarja Otona Detela in druge odlične gospode. Božja pomoč naj vlada nad to zgradbo in terpini, ki je bodo potrebovali!

Na Verhniki sta od 6. do 16. okt. vodila sveti ljudski misijon vv. čč. oo. Doljak in Verhovec. Vdeležba je bila prav velika, vse se je veršilo v naj lepšem redu; kakor slišimo, je bilo ss. obhajil zelo veliko število. Čast Verhničanom!

V Ribnici je prečast. gospod dekan M. Povše obolel, priporočen je torej tovaršem in duhovnom v pobožnem spomin pri sv. maši, kakor tudi vsem prijateljem in znancem v molitev.

Novi maši dve bodete prihodnjo nedeljo, namreč: v Št. Vidu nad Ljubljano jo bode obhajal čast. P. Salvator Zobec; v Ribnici pa čast. P. Avguštin Čampa, vsak namreč v svojem domačem kraju. Oba sta iz reda sv. Frančiška „strictioris observantiae“, ali frančiškana. Čestitamo iz serca redu sv. Frančiška za to častno pridobitev, ker oba sta že iz dijaških lét znana kakor prav blaga, npravna in modra mladenca. Bog daj srečo!

Gorica (Duhovske zadeve.) Zakrament sv. birme se bode delal v naslednjih župnijah: 22. t. m. pod Sabotinom, 23. pri sv. Mavru, 24. v Kronbergu in 27. v Solkanu. — Premeščeni so nasl. čč. gg.: Jan. Kodromac iz Izole Morozini v Ternovo pri Koboridu, Tom. Guggenberger iz Ročinja v Bovec, na njegovo mesto pride novomašnik č. g. Krist. Stibilj. — Farno poskušnjo so delali nasl. čč. gg.: K. Čigon, vikar na Vojsčici; Andr. Gergolet, vpravitelj v Št. Lovrencu; Jan. Rojec, vikar v Biljah; Pet. Zorzin, kapelan v Fiumicellu. — V bogoslovnici se je pričelo šolsko leto 5. t. m. z duh. vajami. V prvi razred se je oglasilo 31 kandidatov; in sicer za goriško nadškofijo 11, za teržaško 14, za poreško 3 in za kerško 3. Od teh je 21 domačinov, drugi pa so iz drugih pokrajin.

Zahvala in poterilo. Monsignore! Poslano prejel (60 gld. za int.) ravnokar; lahko bom oddal. Lepa hvala! — Z Bogom!

V Sarajevu, 14. okt. 1895.

Jeglić.

„Slava Bogu“ Tretji zvezek. Zložil v glasbo P. Angelik Hribar. Obsega 25 obhajilnih pesem in 2 o sv. Antonu Padovanskem. Izšel je ravnokar. Dobi se v Ljubljanskem samostanu (na porti). Cena partituri je 1 gld. 4 glasovi pa 60 kr., po pošti 10 kr. več.

Dve je skladatelj vravnal o sv. Antonu Padovanskem, kajti letos se obhaja 700letnica rojstva tega Čudodelnika. —

Vtegnil bi morda kdo vprašati, zakaj se ime P. Hugolinovo ne nahaja? — Odgovarjamo, zaradi preobilnega posla, ki ga ima kot gvardijan in župnik.

Besede so vse poterjene od visokočastitega ljubljanskega ordinarijata.

Napevi so besedam primerni, in za spremembo preskerbljeno, kajti napevi so eno- dvo- tro- in čvetoglasni s spremljevanjem orgelj.

Sploh je pa skladatelj posvetil delo sv. Antonu Padovanskemu, s prošnjo, da bi mu veliko naročnikov preskerbel. Vsak sold se bo obernal za popravljanje samostana. Stroški pri samostanu znašajo okoli 50.000 gld.

Celovec. Zopet je Družba sv. Mohorja celo naročje novih in podučnih knjig dala na svitlo, ki so naslednje:

1.) Zgodbe sv. pisma Slovincem priredil in razložil dr. Frančišek Lampe. 2 snopič.

2.) Sveti Jožef, rednik Jezusa Kristusa, Sinu Božjega, ženin prečiste Device Marije in varh svete katoliške Cerkve. Spisal dr. Jožef Pajek.

3.) Koledar družbe svetega Mohorja za prestopno leto 1896.

4.) Pod lipo. Knjiga za mladino s podobami. Spisal Jožef Stritar.

5.) Umna živinoreja. Slovenskim gospodarjem v poduk spisal Fr. Dular, okrožni živinozdravnik. II. knjiga.

6.) Naše škodljive rastline v podobi in besedi. Opisal Martin Cilenšek, profesor na dež. gimnaziji v Ptuju. IV. snopič.

Vernih duš dan.

Glej, kako je danes tužno,
Motno solnce doli seva,
Kjer belin zemljo odeva,
Burje merzle se tepó.
A v pomladi glej grobišče,
Z bujnim cvetjem diči se;
Saj neguje to svetišče
Moč ljubezni zemlje vse!

Serce vbogo, ne tuguj,
Nič ni trajnega v tem sveti,
Vsemu treba je odmreti,
Ne žaluj; miruj in čuj!
Skerbno jadrajmo k deželi,
Kjer se vigred ne vsuši, —
„Danes meni — jutri tebi,“
Žvon mertvaški tu doni.

Nace S.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo Pn. gosp. generalvik. dr. H. Pavker 10 gl. — Č. g. župnik A. Hočevnar «serčno vošilo za god, podperto s 4 kronami za pridne dijake.» — Iz Vipave verla ondotna duhovska družba s priserčnim vošilom ob enem velikodušni dar 15 gl. (Iskreni «Bog plačaj» in bratovski pozdrav! Vr.) — Blagi prijatelj, pošta Ortenek 1 gld. — Č. g. župnik Ant. Kerčon z lepim spremstvom 2 gl. — Č. g. župnik Mart. Narobe z blagimi vošili 5 gl. — Dobrotnik z opombo «za god» 2 gl. — «Prijatelj, ki je bil pri nas» 5 gl. — Č. g. Martin Berlič s tremi lepimi besedami in 3 vošili 5 gl. — Č. g. kapl. Fr. Krumpstar vošilo «iz dna serca» in 5 gl. za mizo. — Č. g. stoljni kaplan A. Kalan 5 gl. — «Za pridne dijake» 5 gl. — Iz hvaležnosti bivši dragi gojenec 4 gl. — V. č. g. zlatomašnik Mat. Preželj 5 gld. — V. č. g. župnik Kerčon drago čestitko iz davno prijateljske roke in 5 gl. — Neimenovana z Verhnike kot «za kruhe sv. Antona» 1 krono. — Neimenovana z Verhnike kot «kruhe sv. Antona» za pravo spoznanje 2 gl.; enako 50 kr. «v dober namen».

(Drugi darovi prih.)